

A B C D E F G H I J K L Ł M N O P R S T U V W X Y Z

Nr

10035

1. Obiekt KOŚCIÓŁ KLASZTORNY ZAKONU FRANCISZKANÓW
OB. KOŚCIÓŁ RZYM. KAT. PAR. PW. ŚW. JANA EWANGELISTY

2. Czas powstania
XIII/XIV w

3. Miejscowość
SZCZECIN

11. Zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

4. Adres 70 - 205 Szczecin
ul. Św. Ducha 9, tel. 432-58
nr hipoteczny

5. Przynależność administracyjna
województwo Zachodniopomorskie
gmina M. Szczecin

6. Poprzednie nazwy miejscowości
Stettin

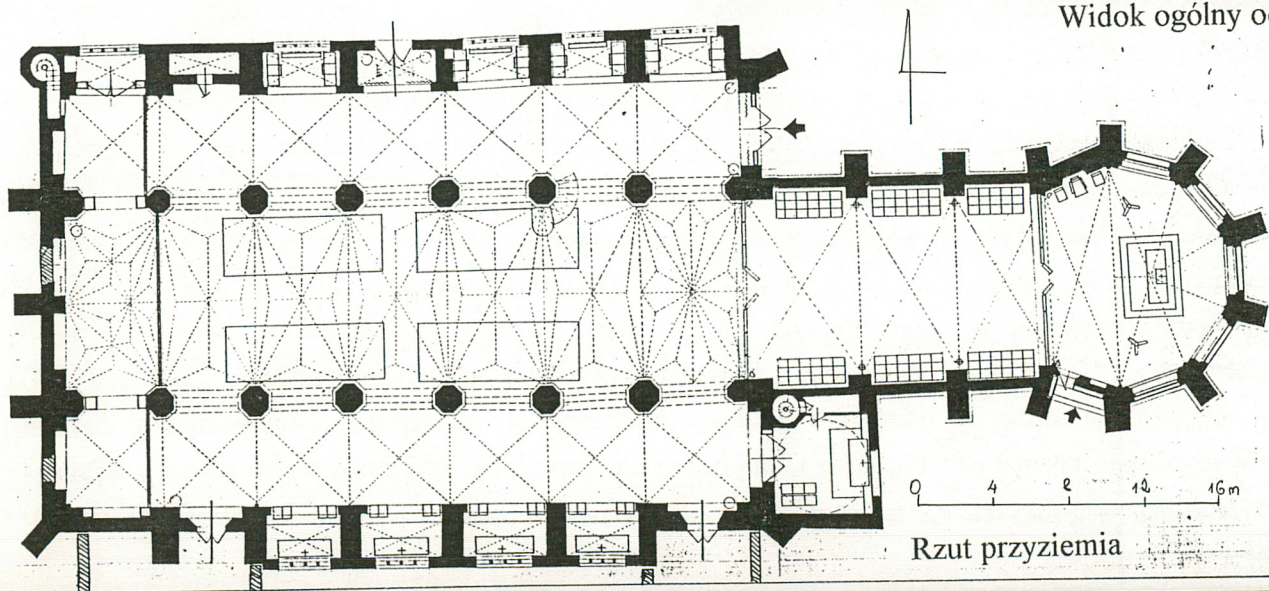
7. Przynależność administracyjna
przed 1 VI 1975 Szczecińskie
województwo

8. Właściciel i jego adres Parafia rzym. kat. pw.
św. Jana Ewangelisty ul. Św. Ducha 9
70-205 Szczecin, tel. 432-58

9. Użytkownik i jego adres
Parafia rzym. kat. pw. św. Jana Ewangelisty
ul. Św. Ducha 9
70-205 Szczecin, tel. 432-58

10. Rejestr zabytków

Nr KL.V-0/9/54 data Z dn. 11.06. 1954.

Widok ogólny od strony południowej

Rzut przyziemia

Sytuacja. Kościół usytuowany jest w południowo zachodniej części Starego Miasta, nieopodal nadodrzańskiego Bulwaru Piastowskiego wiodącego w kierunku dworca głównego i nieopodal ul. ks. kard. Stefana Wyszyńskiego, w stronę której zwrócone jest prezbiterium. Kościół jest orientowany, położony na prostokątnej działce zagłębionej od wschodu i południa względem nawierzchni ulic. Od wschodu i zachodu poprzedzony niezabudowanymi placami. Wzdłuż elewacji północnej biegnie ulica św. Ducha. Od południa zasłonięty jest częściowo nowymi budynkami klaszternymi ustawionymi w czworobok wokół prostokątnego wirydaża.

Mury obwodowe. Kościół posadowiony jest na fundamentach z kamieni granitowych na ławie ceglanej. Fundamenty filarów korpusu posadowione są na palach drewnianych i drewnianych ramach. Mury zbudowane są z cegły ceramicznej o zróżnicowanych formatach i wiązaniu. W prezbiterium wiązanie cegieł wendyjskie o wymiarach 270/285 x 125/135 x 90/100cm. W korpusie nawowym wiązanie wendyjskie i gotyckie z cegieł o wymiarach 275/280 x 120/130 x 82/90cm. Mury zewnętrzne i ściany prezbiterium pozostawione w licu ceglanym, ściany korpusu nawowego i kaplic oraz wysklepki sklepień w prezbiterium i kaplicach otynkowane i pomalowane na biało. Żebra sklepienne, podłucza arkad i kształtki ościeży okien pozostawione w cegle. Filary w korpusie są pobiałkowane. Sygnaturka przy szczycie wschodnim zbudowana z cegły i otynkowana tynkami wapienno cementowymi. Górna partia klatki schodowej przy prezbiterium wzniesiona w konstrukcji ryglowej. Filary w nawach oraz mury nawy głównej ponad sklepieniami wzmocnione są żeliwnymi ściągami. Elewacje kaplic południowych są otynkowane tynkami wapienno cementowymi, gruboziarnistymi.

Sklepienia i stropy. Prezbiterium, nawy boczne korpusu i kaplice południowe przykryte są sklepieniami ceglanymi, bezżebrowymi, krzyżowymi. Nawa główna korpusu przykryta jest sklepieniami gwiazdzistymi, czterowierzchołkowymi. Przęsło przy ścianie zachodniej przykryte jest sklepieniem gwiazdzistym z rysunkiem dwóch gwiazd czterowierzchołkowych. Wnętrza kaplic przy nawie północnej przykryte są sklepieniami krzyżowo żebrowymi. Sklepienia od strony poddasza przykryte są betonowymi płaszczami. Kaplica Mariacka nakryta jest kopułą z trzema szerokim półkolistymi oknami.

Wieżba dachowa i pokrycie dachu. Wieżba dachowa drewniana, o ustroju mieszanym. Podstawę konstrukcji stanowią dwa rzędy słupów ustawionych na belkach opartych na ceglanym murze nawy głównej. Słupy usztywnione są trzema poziomami jętek z systemem krzyżujących się rozpór wzmocnionych mieczami. Poszczególne poziomy wieżby skomunikowane są drabinami. Wieżba łączona jest na kołki. Najstarsze elementy datowane są na XVIIw. Nad kaplicami wieżba drewniana, krokwiowa. Wszystkie dachy pokryte dachówkami ceramicznymi karpiówkami ułożonymi w koronkę. Zwieńczenie sygnaturki i helm opierzone blachą ocynkowaną, malowaną. Przy krawędziach połaci dachów położone są rynny, a do nich podłączone są rury spustowe wykonane z blachy ocynkowanej i cynkowej.

Kościół św. Jana Ewangelisty, pierwotnie św. Jana Chrzciela, zbudowany został w okresie średniowiecza jako świątynia klasztorna zakonu franciszkanów. Zakon ten sprowadzony został do Szczecina w 1240 roku przez księcia Barnima I, który podarował mnichom parcelę na terenie nie obwarowanego jeszcze miasta pod budowę klasztoru. Wkrótce potem franciszkanie rozpoczęli budowę kościoła i klasztoru. Kościół jak to wykazały wyniki badań przeprowadzonych w 1930r, zbudowany był z cegły na kamiennych fundamentach i był niewielką budowlą założoną na miejscu dzisiejszej świątyni. Ok. 1300 roku po wschodniej stronie starej świątyni rozpoczęto budowę prezbiterium nowego znacznie już większego kościoła. W źródłach istnienie klasztoru odnotowane zostało w 1318r, przy okazji sporu pomiędzy Radą Miejską a zakonem. Spór dotyczył kwestii finansowania budowy murów miejskich na odcinku przyległym do klasztoru. W tym czasie jak można przypuszczać doszło do rozebrania trzynastwiecznych budynków klasztornych, podniesienia terenu przez nasypy ziemne od 2 do 4 m i rozpoczęcie budowy klasztoru murowanego, a następnie korpusu nawowego kościoła. Budowę tej części kościoła datuje się na

Kubatura	15. Powierzchnia użytkowa	16. Przeznaczenie pierwotne Kościół klasztorny	17. Użytkowanie obecne Kościół parafialny
<p>Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja</p> <p>Kościół w czasie ostatniej wojny szczęśliwie ocalały, pozostawał nie użytkowany do 1957 roku. Wówczas został przejęty przez Stowarzyszenie Apostolstwa Katolickiego-księży Pallotynów. W latach 1957-1958 przeprowadzony został remont na podstawie projektu wykonanego przez inż. arch.Stanisława Latoura ze Szczecina. W trakcie prac wzmocniono więźbę dachową i wymieniono pokrycie dachów oraz opierzenia blacharskie, założono dodatkowe ściany usztywniające konstrukcję murów, uzupełniono ubytki w elewacjach i sklepieniach, oczyszczono ściany prezbiterium z pobiał, założono nowe posadzki, stolarkę drzwi i okien. Rozebrano kaplicę przy nawie południowej i na jej miejscu zbudowano nową. W 1964 roku i w latach późniejszych wyposażono wnętrze w sprzęty liturgiczne i witraże. Sprzęty wykonywano wg. projektów St. Latoura, J.Piaseckiego z Poznania, J.Murlewskiego i prof. R.Softysa. W latach siedemdziesiątych zakonserwowano odkryte fragmenty polichromii. W 1982 roku prof.St. Latour wykonał projekt klasztoru Księżąt Pallotynów, który wzniesiono częściowo na fundamentach dawnego klasztoru franciszkanów. Budowę klasztoru rozpoczęto w 1982r a prace ukończono w 1985 roku. Dokumentacja w zbiorach parafii. Wiosną 1999r przeprowadzono remont sygnaturki , tynkując jej elewacje. Ponadto co roku prowadzone są prace remontowe przy naprawie pokrycia dachu i oczyszczaniu rynien. Dokumentacji z przebiegu remontu w latach pięćdziesiątych brak. Zachowana jest tylko opinia techniczna oprac. przez inż. Z.Kucharskiego ze Szczecina, w zbiorach ROSiOŚK w Szczecinie.</p>		<p>19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje)</p> <p>Konstrukcja kościoła jest stabilna. Największym zagrożeniem dla substancji zabytkowej jest zamakanie więźby i sklepień, spowodowane nieszczelnym pokryciem dachów. W pokryciu występują bowiem szczeliny i pęknięcia. Efektem zawilgocenia są zmruszone tynki w pln.wsch narożniku nawy północnej oraz odpadnięcie tynków na sklepieniu nawy południowej. Bardzo zaniedbane są elewacje, w których występuje wiele ubytków cegieł i spoin. Ponadto elewacje są silnie zabrudzone odchodami gołębi. W oknach występują ubytki przeszklenia.We wnętrzu zagrożone są polichromie na ścianie wsch. nawy południowej. Są silnie zawilgocone z osypującą się warstwą malarską. Wytarte są również pobiałły na filarach.</p> <p>20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie</p> <p>Kościół wymaga remontu i renowacji. Sprawą pilną jest wymiana pokrycia dachu , bowiem przekładanie fragmentów nie rozwiązuje problemu. Dachy powinny być pokryte dachówką ceramiczną karpiówką. Wskazana jest renowacja elewacji z uzupełnieniem ubytków w licu ceglanym i w tynkach blend wraz z rekonstrukcją detalu architektonicznego. Konieczne jest wykonanie nowego przeszklenia okien i renowacja wnętrza. Tu zalecane jest skucie zawilgoconych tynków, osuszenie murów i ponowne otynkowanie. Filary należy na nowo pobiałkować. Sprawą pilną jest konserwacja polichromii</p>	

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

22. Biblioteka

Friedeborn P., Der Stettinischen Geschichten, Stettin 1613, s.39, 40

Friedrich D., Von Franziskanerkloster und der Johannis Kirche, Eine Stadverwaltung im 14 Jahrhundert, w; Stettiner Nachrichten Jhrg 81, 1929

Hoogeweg H., Die Stifter und Kloster der Provinz Pommern, Stettin 1925, Bd. II, s. 458

Heyden H., Die Kirchen Stettins und ihre Geschichte, Stettin 1936, s.184

Lutsch H., Mittelalterliche Backsteinbauten Mittelpommern von der Peene bis zur Rega, Berlin 1890, s.12

Thiede Fr., Chronik der Stadt Stettin, Stettin 1849, s.91

Stettiner Nachrichten nr 224, Jhrg 81, 1929, s.91

23. Źródła ikonograficzne i fotografia (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)

Najstarsze widoki klasztoru franciszkanów znane są z widoków Szczecina z XVIw .

W zbiorach Muzeum Narodowego w Szczecinie zachowało się 25 neg z widokami elewacji, wnętrz i detali z XIX i XXw. Część z ilustracji jest publikowana w albumach o Szczecinie.

24. Uwagi różne

25. Opracował
tekst.....Kazimiera Kalita Skwirzyńska 09 1999r
imię, nazwisko, data, podpis

plany, rysunkiKazimiera Kalita Skwirzyńska 09 1999r
imię, nazwisko, data, podpis

zdjęcia fotogr.Kazimiera Kalita Skwirzyńska 09 1999r
imię, nazwisko, data, podpis

miejsce przechowywania negatywów

KARTA PO WYPEŁNIENIU PODLEGA OCHRONIE NA PODSTAWIE PRZEPISÓW PRAWA AUTORSKIEGO

26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

27. Załączniki

1. Miejscowość	2. Obiekt (nazwa jak w karcie)	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
SZCZECIN	Kościół św. Jana Ewangelisty	c.d.tekstu,foto

c.d.p.13

Schody. Wnętrze kościoła skomunikowane jest z poddaszem przy pomocy dwóch wielobocznych klatek schodowych ze schodami kolistymi, murowanymi z cegły. Część stopni schodów została wtórnie zabetonowana. Na emporę organową prowadzą schody jednobiegowe, drewniane, usytuowane w płn. zach. narożniku nawy północnej.

Posadzki i podłogi. W prezbiterium i nawach założone są posadzki z odłamków płyt marmurowych połączonych w kwadratowe płyty. Na emporze organowej podłogi drewniane, deskowe.

Stolarka drzwi. Do wnętrza prowadzą obecnie cztery pary wejść; jedno w elewacji północnej, jedno we wschodniej ścianie nawy północnej i dwa w ścianie południowej. Te ostatnie prowadzą do zakrystii i zachodniego skrzydła klasztornego. Cała stolarka wykonana po 1945r. Drewniana, deskowo płycinowa z okuciami. W wejściu północnym stolarka dwuskrzydłowa z nadświetlem. Skrzydła deskowo płycinowe, płyciny w formie ostrołukowych arkadek wypełnionych motywami trójliści. Nadświetle podzielone słupkiem i dwoma szczeblinkami. Przestrzeń pod emporą organową odgrodzona jest od naw ścianką przeszkloną w ramach stalowych z przeszklonymi drzwiami.

Stolarka okien. W oknach prezbiterium i korpusu nawowego występują ceglane laski i szkło białe, oprócz 3 okien w prezbiterium, gdzie osadzone są witraże wykonane w latach sześćdziesiątych XXw. W oknach kaplic po stronie południowej laski wykonane są z betonu. Okna kaplic zabezpieczone są od strony zewnętrznej kutymi kratami.

Rzut. Kościół złożony jest z prezbiterium, korpusu nawowego z kaplicami wbudowanymi pomiędzy przypory wciągnięte do wnętrza i z kaplicy Mariackiej. Prezbiterium o długości 26,20 x 11,30m jest jednonawowe, trzyprzęsłowe zakończone siedmioma ścianami z 10-boku o planie zbliżonym do koła. Korpus nawowy o wymiarach 38,00 x 27,20 jest trzynawowy siedmioprzęsłowy z sześcioma kaplicami przy nawie północnej i czterema przy południowej. Kaplice wbudowane są pomiędzy przypory. Do wschodniej ściany nawy

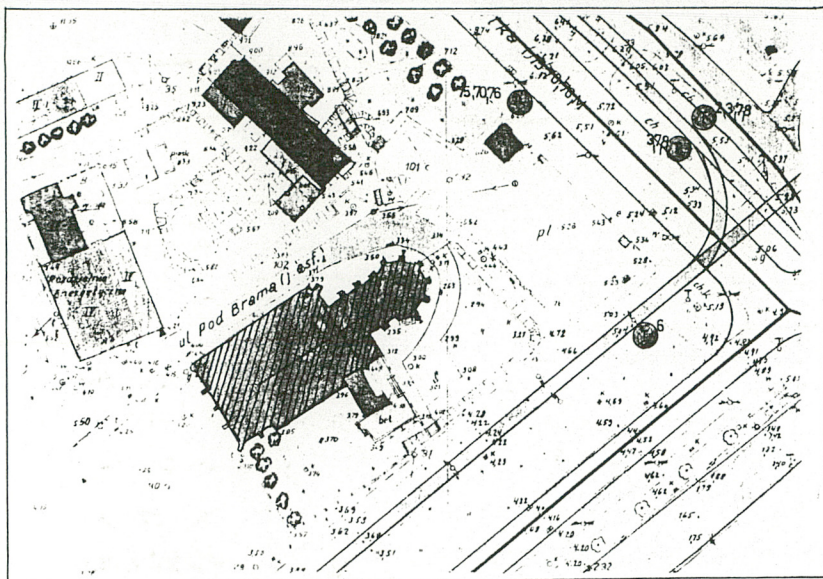
c.d. zał. Nr 2

c.d.p.12

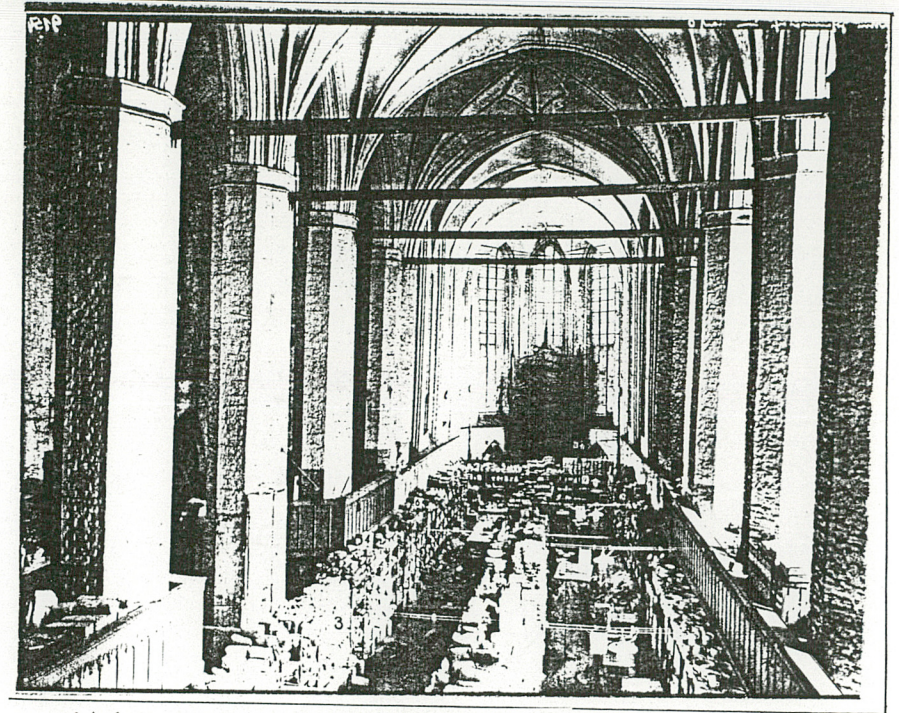
połowę XIV wieku. W 1334 roku żeglarze szczecińscy ufundowali dla kościoła ołtarz. W 1338r został tu pochowany mieszczanin szczeciński Heinrich L., a w 1378r dobroczyńcy zakonu małżonkowie von Rabenstein. Około 1400 roku kościół został rozbudowany o kilka kaplic wbudowanych pomiędzy przypory przy nawie północnej, a następnie przy południowej. Kolejność prac przy budowie klasztoru, który usytuowany był po południowej stronie świątyni jest nie znana. Budynki, wzorem innych klasztorów złożone były zapewne z trzech skrzydeł usytuowanych wokół wirydaża. W 1410 roku do wschodniej ściany nawy południowej, z fundacji Bractwa *Draker Company*, dobudowano kaplicę NMP i Wszystkich Świętych, a w 1412 roku w kościele pochowany został burmistrz Otto Jageteuffel. Klasztor przestał funkcjonować na kilka lat przed reformacją, bowiem już w 1525 roku mnisi opuścili Szczecin i klasztor, który przeznaczony został na siedzibę przytułku dla biednych, którą to funkcję pełnił do

Wkładkę założył: Mgr. Kazimiera Kalita Skwirzyńska, X. 1999r
(imię, nazwisko, data)

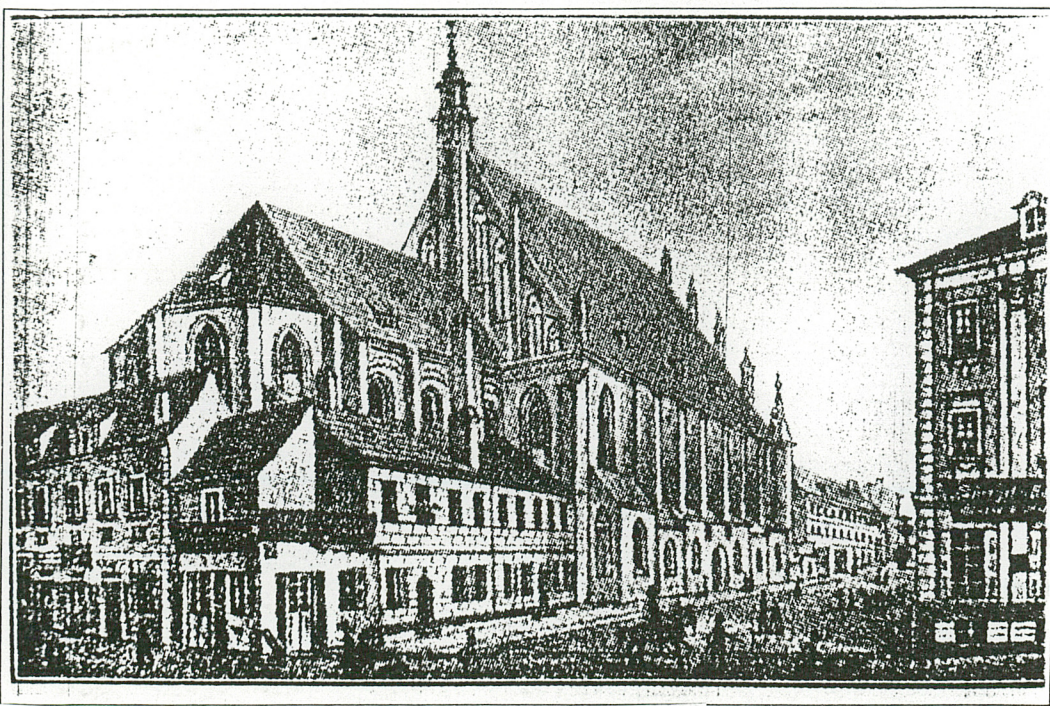
Miejsce przechowywania negatywów:

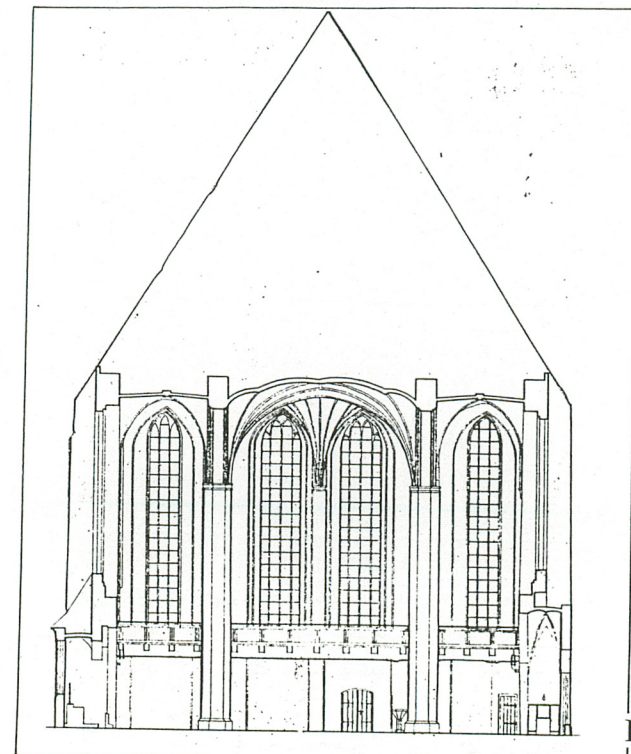
Plan sytuacyjny

Widok wnętrza wg. stanu sprzed 1945 r.

Widok od strony pół.wsch.wg.stanu z końca XIXw

Przekrój poprzeczny

1. Miejscowość	2. Obiekt (nazwa jak w karcie)	3. Zawartość wkladki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
SZCZECIN	Kościół św. Jana Ewangelisty	c.d.tekstu,foto

c.d.p.13

południowej przylega kaplica Mariacka o wymiarach 5,60 x 6.90. W płn.zach. narożniku kaplicy usytuowana jest sześcioboczna klatka schodowa, a druga wieloboczna klatka usytuowana jest przy płn.zach narożniku nawy północnej. Do południowo wschodniego narożnika nawy południowej dostawiona jest zakrystia, a do narożnika południowo zachodniego nowe skrzydło konwentu ustawione prostopadłe względem kościoła.

Bryła. Kościół jest budowlą halową. Wysokość murów korpusu od poziomu terenu do gzymsu wieńczącego wynosi 17,5m. Korpus przykryty jest dachem dwuspadowym z trójkątnymi sterczynowymi szczytami od strony zachodniej i wschodniej. Pośrodku elewacji wschodniej usytuowana jest nadwieszona latarnia nakryta cebulastym hełmem. Mury prezbiterium o tej samej wysokości co korpus nakryte są dachem dwuspadowym załamany wielobocznie nad częścią wschodnią. Dach prezbiterium jest niższy o połowę od dachu korpusu. Kaplica przy prezbiterium, niższa od niego o połowę, przykryta jest kopułą. Klatki schodowe nieco wyższe niż mury korpusu przykryte są; przyprezbiterialna daszkiem wielopołaciowym, a przy korpusie ceglany hełmem.

Elewacje prezbiterium i korpusu opięte są przyporami. Elewacje prezbiterium podzielone są długimi ostrołukowymi oknami opartymi na gzymsie o profilowanych krawędziach. Pod gzymsem biegnie fryz wypełniony motywami winnej latorośli. Ościeża okien są profilowane dwoma wklęsłkami i ustawionymi w uskokokach półwałkami. Nad oknami biegną profilowane, otynkowane odcinki fryzów. W jednym przęśle po stronie południowej i w trzech przęsłach po stronie północnej zachowane są fryzy wypełnione kształtkami ceramicznymi. W przyziemiu elewacji pld. usytuowane są dwie wnęki zamknięte drzwiami stalowymi z okuciami. We wnękach umieszczone są pojemniki na śmieci. Północna elewacja korpusu jest dwustrefowa. W strefie przyziemia przypory zlicowane są z murem kaplic. W ich licu na wysokości nieco poniżej okapu dachów usytuowane są bliźniacze blendy o wykrojach trójlistnych z rozetkami w podłęczach.W przęśle środkowym przyziemia usytuowany jest ostrołukowy portal o ościeżach profilowanych gruszkowymi kształtkami. Pole ponad portalem jest otynkowane. Otynkowane są również elewacje kaplic po stronie zachodniej. Kaplice mają zróżnicowane wysokości; 3 centralne i 2 przy narożnikach są wyższe a dwie pomiędzy nimi są niższe. W elewacjach kaplic umieszczone są szerokie ostrołukowe okna podzielone prostymi łaskami na pięć pól. Powyżej

c.d.p.12

końca XVII wieku. W 1535 r kościół zamieniono na zbór protestancki, a klasztor na szpital dla ubogich. W 1557r klasztor przystosowany był do pomieszczenia 150 pensjonariuszy. Kościół funkcjonujący jako świątynia protestancka, w czasach nowożytnych był wielokrotnie remontowany. Pierwszy większy remont przeprowadzono po 1677 roku, to jest po zniszczeniu budowli przez bombę.W tym czasie umieszczono w nim przejściowo kościół garnizonowy. W 1694r wnętrze wyposażono w nową ambonę i chór muzyczny. W 1702r naprawiano sklepienia w prezbiterium i nawach bocznych i przebudowano sygnaturkę przy szczycie wschodnim. W czasach napoleońskich kościół został pozbawiony wyposażenia i pełnił funkcje magazynu żywności. W 1817 roku, po spaleniu się fary św. Mikołaja przy kościele św. Jana utworzono wspólną parafię i w rok później przeprowadzono prowizoryczny remont, który nie zabezpieczył nadwątlonej konstrukcji. Z tego powodu w latach 1832/34 kościół pozostawał nie

Wkładkę założył: Mgr. Kazimiera Kalita Skwirzyńska, X. 1999r
(imię, nazwisko,data)

c.d. zał. Nr

Miejsce przechowywania negatywów:

Widok ogólny na klasztor od str. płd.zach.

Widok ogólny na fasadę zachodnią

Fasada zachodnia

Elewacja północna korpusu

1. Miejscowość SZCZECIN	2. Obiekt (nazwa jak w karcie) Kościół św. Jana Ewangelisty	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego) c.d.tekstu,foto
----------------------------	--	---

c.d.p.13

dachów kaplic, pomiędzy przyporami rozmieszczonych jest 7 ostrołukowych okien o płytkich ościeżach, dzielonych prostymi łaskami na trzy części. Elewacja zachodnia opięta jest 4 przyporami a w narożniku północnym ujęta wieloboczną klatką schodową zwieńczoną stożkowym hełmem. W partii przyziemia, przy narożniku południowym i w części środkowej widoczne są ślady po zamurowanych wejściach do wnętrza. Pomiędzy przyporami umieszczone są cztery wysmukłe, ostrołukowe okna oparte na gzymsie. Okna są cztero i trójdzielne o ościeżach profilowanych półwałkowymi kształtkami. Elewację wieńczy trójkątny szczyt podzielony ośmioma sterczynami, pomiędzy którymi rozmieszczone są blendy wypełnione maswerkami. Lico blend jest otynkowane. Elewacja południowa siedmioosiowa, z czterema kaplicami wbudowanymi pomiędzy przypory, jest częściowo zasłonięta dobudowanymi skrzydłami klasztornymi. Odsłonięte są tylko cztery przesła środkowe. W murach kaplic usytuowane są szerokie półkoliście zakończone okna. Powyżej pulpitu dachów kaplic umieszczone są okna ostrołukowe oświetlające nawę południową. Ościeża opracowane są w identyczny sposób jak po stronie północnej. Elewację wschodnią kościoła zasłania prezbiterium i kaplica po jego południowej stronie. Odsłonięty jest tylko mur po stronie północnej, w którego przyziemiu usytuowane jest szerokie ostrołukowe wejście do wnętrza, a nad nim okno. Widoczna jest także partia szczytu z latarnią pośrodku. Szczyt trójkątny, podzielony jest czterema sterczynami i ostrołukowymi blendami wypełnionymi maswerkami. Narożniki latarni są boniowane, a w elewacji wschodniej umieszczone są 3 półkoliście zakończone prześwity. Elewacje kaplicy mariackiej są otynkowane. W kopule od wsch. i południa usytuowane są dwa okna. Trzecie, od płn. jest zaślepione.

Wnętrze. Ściany prezbiterium podzielone są na dwie strefy; dolną wypełnioną ostrołukowymi wnękami, i górną podzieloną rytmem wysokich okien z łaskami opartymi na parapetach. Wnęki w przyziemiu wypełnione są trzema blendami o trójlistnych zwieńczeniach. W drugim od wsch. boku prezbiterium usytuowany jest zamurowany obecnie portal o szeroko rozglifionych ościeżach ze strefą kapitelową w formie fryzu o zniszczonych reliefach. Dwa następne zamurowane portale usytuowane są w ścianach przy łuku tęczowym. Portal po stronie pld. ma zaznaczoną strefą kapitelową, przy czym kapitele są skute. Portal północny w całości zrekonstruowany. Nad

c.d. p.12

użytkowany. Ponowny remont wykonano w 1834/37, przemurując zagrożone runięciem partie sklepień. W 1856 roku, z uwagi na zły stan zachowania budynków poklasztornych rozebrano je, a na ich miejscu wzniesiono zabudowę mieszczańską. W 1878 r naprawiano dach kościoła. W 1899 roku kościół z uwagi na bardzo zły stan techniczny został zamknięty, a z powodu braku środków na remont planowana była jego rozbiórka, do czego nie dopuścił ówczesny konserwator zabytków H.Lemcke. Do czasu remontu, który rozpoczęto w 1930, we wnętrzu mieścił się magazyn.. W trakcie prac ukończonych w 1934r wzmocniono fundamenty oraz ściany i sklepienia żeliwnymi ściągamy. Skuto tynki zewnętrzne i wewnętrzne, zrekonstruowano zniszczone detale. W 1938r naprawiono pokrycie dachu. W 1957r ocalały kościół został przejęty przez parafię rzym.kat. administrowaną przez księży Pallotynów, przybyłych tu z Poznania.

Kościół gotycki.

Wkładkę założył: Mgr. Kazimiera Kalita Skwirzyńska, X. 1999r

c.d. zał. Nr

Miejsce przechowywania negatywów:

Widok od wschodu na kaplicę Mariacką

Widok ogólny od strony wschodniej

Portal w elewacji północnej

1. Miejscowość SZCZECIN	2. Obiekt (nazwa jak w karcie) Kościół św. Jana Ewangelisty	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego) c.d.tekstu,foto
----------------------------	--	---

c.d.p.13

arkadami wnek biegnie pas fryzu z kwadratowych płytek ceramicznych o skutych reliefach. Na ściany pomiędzy wnękami trzech okien wschodnich spływają półwałkowe żebra sklepienne, na których nieco powyżej parapetów okien umieszczone są koliste tarcze ozdobione polichromiami w formie tarcz herbowych. Na ścianach bocznych słuszki są podwieszone, założone na podkładkach i zakończone wspornikami ozdobionymi motywami liści nenufarów i liści stylizowanych. Słuszki wnikają we wtórnie założone wysklepki krzyżowego sklepienia. Prezbiterium oddzielone jest od nawy głównej łukiem tęczowym o uskokowo ukształtowanych krawędziach. Z nasady arkad spływają po ścianach ciężkie pięcioboczne słuszki zakończone wspornikami ozdobionymi motywami liści kasztana. Pod wspornikiem po stronie północnej usytuowana jest płaskorzeźba figuralna przedstawiająca siedzącą postać męską, najprawdopodobniej wizerunek budowniczego kościoła. Po stronie południowej rzeźba nie zachowana. Wnętrze korpusu dzielą na nawy dwa rzędy ośmiobocznych filarów ze strefą kapitelową zaznaczoną w formie przewiązek. Na filarach wspierają się żebra sklepienne i podłuczają arkad. Do naw bocznych przylegają kaplice, skomunikowane z nimi szerokimi ostrołukowymi arkadami ujętymi w narożach półwałkowymi kształtkami. W ścianie nawy południowej w drugim przęśle od zachodu i pierwszym od wschodu mieszczą się wejścia do skrzydeł klasztornych. Wejście pierwsze w formie ostrołukowego portalu o ościeżach profilowanych półwałkowymi kształtkami. Znajdujące się nad tym wejściem okno jest obecnie zamurowane. We wsch. ścianie nawy południowej znajduje się ostrołukowa blenda, a w niej ostrołukowe wejście do kaplicy Mariackiej. Przy ścianie zachodniej usytuowany jest chór muzyczny. W narożniu płn. zach znajduje się wejście na klatkę schodową prowadzącą na poddasze i na emporę organową.

Wypożyczenie. Z wyposażenia historycznego, oprócz detali ceramicznych we wnętrzu zachowały się dwie płyty nagrobne oraz polichromie. Szczególnie cenną jest płyta Henryka i Gertrudy Rabenstorpów z 1378r. Druga płyta z 1676 roku ufundowana została dla Benigny Schenings. Dalsze 9 płyt zachowanych częściowo znajduje się obecnie poza obrębem wnętrza, w chodniku po północnej stronie prezbiterium. Z historycznych polichromii przetrwało kilka fragmentów. Najwięcej na wsch. ścianie nawy południowej, przy blendzie z wejściem do kaplicy

c.d. zał. Nr

Wnętrze nawy głównej i prezbiterium

Wkładkę założył: Mgr. Kazimiera Kalita Skwirzyńska, X. 1999r
(imię, nazwisko, data)

Miejsce przechowywania negatywów:

Fragment wnętrza prezbiterium

Portal w pld. ścianie prezbiterium

Wnętrze nawy głównej z widokiem na ścianę zach.

1. Miejscowość SZCZECIN	2. Obiekt (nazwa jak w karcie) Kościół św. Jana Ewangelisty	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego) c.d.tekstu,foto
----------------------------	--	---

Mariackiej. Widnieje tam; po stronie prawej postać giermka trzymającego tarczę z głową gryfa, po lewej dolna partia drugiej postaci giermka, a na podłuczcu arkady wić roślinna. Na filarze po prawej stronie blendy zachowane są 4 postaci świętych, w tym jedna to postać Matki Boskiej na tle promieni. Wszystkie datowane na 1 ćw. XVw. Na ścianie zachodniej kaplicy południowej /drugiej od wschodu/ zachowany jest fragment sceny *Mistyczne Zaślubiny św. Katarzyny* z 2 ćw. XVw. Kolejny fragment polichromii z ornamentem roślinnym datowanym na 2 poł. XVw zachowany jest na 6-ym filarze korpusu w pld.zach części kościoła. Malowane tarcze herbowe na tondach w prezbiterium zachowane fragmentarycznie, datowane są na XVIIIw. Ponadto w kościele znajdują się barokowe organy przywiezione po 1945r z terenu Mazowsza i dzwon w sygnaturce wypożyczony z Muzeum Narodowego. Pozostałe wyposażenie pochodzi już w całości z okresu powojennego.

Instalacje. Elektryczna.

Więźba dachowa

Wnętrze klatki schodowej przy narożniku płn. zach.

Wkładkę złożył: Kazimiera Kalita Skwirzyńska 09 1999r
(imię, nazwisko, data)

Miejsce przechowywania negatywów:

Wschodnia ściana nawy pñ.

Wsch. ściana nawy pñd.

Portal w ścianie nawy południowej